

eller mon han virkelig mener, at han ad „Administrationens“ Bei kommer til Kundskab om, hvergang et gammelt eller svageligt Menneſte ovre i Provindsjerne maa nødes til at opgive sin Altergang i Guds Huis og modtage Sakramentet hjemme, fordi han ikke kan komme til sin valgte Præſts Sognekirke, og den valgte Præſt ikke maa komme til hans Kirke. Jeg finder, at det ikke er forſvarligt mod diſe Menneſter at ville berøve dem Friheden til at bruge deres Kirke. Jeg mener heller ikke, at det er forſvarligt at tvinge Forældre, ſom have henved 2 Mil til den valgte Præſts Kirke, til mangen Gang at lade deres Smaa børn hjemmedøbe, iſtedetfor at faae dem døpte i Kirken, og dernæſt atter tvinge dem til at reiſe med Børnene til Daabens Publication til deres valgte Præſts Sognekirke. Jeg mener heller ikke, at det er forſvarligt, at tvinge et Brudepar med alle dets Venner, der ville ledſage det til Kirken, at reiſe den lange Bei, iſtedetfor at lade den Sognepræſt, ſom det har valgt, komme til det. Ikke blot i diſe Tilfælde, men i det Hele taget, mener jeg endelig, at det ikke er forſvarligt imod alle de Smaa og Fattige i Landet, ſom ikke have Hefte og Bogn, men maae betale derfor, at negte dem en ſaadan Frihed. Det er ikke Næmhedshenſyn, vi her ſkulle tage, men det Henſyn, vi ſkulle tage, er, ikke at lægge ſaadanne unødvendige Hindringer iveien, ſom for enkelte Folk gjøre det høiſt vanſteligt, næſten umuligt, at følge deres Samvittighedshenſyn. — Den ærede 3die Landsſtingsmand for 1ſte Kredſ (Clauſen) meente, at derſom dette Lovforſlag blev vedtaget, vilde man ogſaa ſnart forlange Tillabelſe for Præſten til at prædike i Kirken, og han udmalede da for os de beſlagelige Følger, ſom deraf vilde fremgaae, netop under den nuværende Meningsforſkjellighed og Splid mellem Folkekirkenſ Præſter indbyrdes og mellem Bøgmænd indbyrdes. Jeg for mit Vedkommende vilde nu ingen Fare ſee derved, men jeg ſkal ikke videre omtale dette, thi det er ikke det, der foreligger. Jeg maa bede Thinget om at faſtholde, hvad det er, der foreligger, og hvad vi idag ſkulle ſtemme om. Det er ikke en Lov, der giver Tillabelſe med Henſyn til Prædiken, men kun en Lov, der giver Tillabelſe til at ud-

føre de kirkelige Handlinger, alſaa Daab, Altergang, Confirmation, Brudeviſe og Begravelſe, og jeg maa ved denne Leilighed bemærke, at her er et af de Punkter, hvori jeg ikke kan være enig med den ærede 3die Landsſtingsmand for 5te Kredſ (F. Nielsen), naar han vil gjøre en Abſtillſe mellem diſe Handlinger, ſaaledes at han vil indbrømme Tillabelſe med Henſyn til Daab, Viſe og Begravelſe, derimod ikke med Henſyn til Confirmation og Altergang. En ſaadan Abſtillſe ſeer jeg for min Deel ingen Anſag til at gjøre. Skal der endelig være Tale om Fare, ſaa lad os ſpørge et Dieblif, hvor egentlig Faren ligger, og jeg vil da ſige: Faren ligger ikke deri, at vi efterhaanden, ſmaat og jevnt, løſne nogle af de meeſt trykſke Bænd, ſom den gamle Statskirke har lagt paa Folket, men den ligger meget mere deri, om vi nu, da Folkekirken er voren, vilde beholde dem eller endog ſtramme dem ſtrængere; derved styrke vi ikke Kjærligheden til Folkekirken, men ſvække den kun. — De Menneſter, om hvilke der her nærneſt er Tale, og for hvilke det er en Trang at have denne Lov, dem vil jeg give det Bidneſbyrd, at de i Almindelighed ingenkunde, ſom man undertiden tror eller forudsætter, høre til de vilde og urolige Mander, der ikke kunne finde ſig i den nødvendige kirkelige Orden, men at de tværtimod høre til Folkekirkenſ Kjærne (Hør!), til dens beſte Kræfter, og at de gjerne ville overholde al god og nødvendig Orden i Kirken, naar man blot under dem den Frihed, de anſee for at være god og nødvendig. — Den ærede 3die Landsſtingsmand for 1ſte Kredſ (Clauſen) har dernæſt ogſaa talt om, at det ikke blot vilde være ubetimeligt at give en ſaadan Lov, fordi der ikke var nogen Trang dertil i Folket, men ogſaa, at det vilde være ubetimeligt, ſaa længe Kirken, ſom han udtrykte ſig, ikke er fri, ſaa længe den ikke har noget Organ, hvorigjennem den kan udtale ſig, det vil med andre Ord ſige, ſaa længe vi ikke have et Kirkeraad i en eller anden Skikkelse, hvilket den ærede Landsſtingsmand og Mange med ham jo mene vilde være til Gavn for vor Folkekirke, medens jeg og Mange med mig antage, at det vilde være til dens Ulykke, at det — tidligt eller ſeent — vilde ſprænge den